

ΓΥΝΕΣ, ΘΕΩΡΙΕΣ ΚΑΙ ΣΧΕΦΕΙΣ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

ΤΙ ΦΡΟΝΕΙ Ο ΑΔΟΛΦΟΣ ΜΑΝΖΟΥ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΠΝΙΣΜΑ ΚΑΙ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ο 'Αδόλφος Μανζού.

Όταν περάσουν τα χρόνια. Η κρίση ηλικιακή ενός άστερος. Ο καλλιτέχνης πού... φεύγει και μένει. Τα πούρα είναι ακαλλίσθητα. Σήτω το ταίγαρο!... Οι βιεμνηζάνει πούρων άνασταται. Κι η γυναίκες άναγνίον του πούρου. Ο Μανζού περι έρωτος, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο 'Αδόλφος Μανζού είναι σήμερα ο πού διάσημος από τους ήλιωσιμένους... Ξέν προσιέ του κινηματογράφου. Άνγρει στην προνομίωγο κατηγορία των ήλιωσιών άκείνων, στους όποιους το πέρασμα του χρόνου προσέδωσε μεγαλύτερη γοητεία και έπιβλητικότητα, άντι να τους τσακίση. Όστόσο, έρχονται στιγμές πού ο Μανζού καταλαβαίνει και μόνος του ότι είναι χωρίς πια ν' άποσπώθι από την όθνη, τώρα πού διατρέχι άζωια το παλιό του γόητρο. Γνωρίζει ότι άν έξαφανισθεί σήμερα από την όθνη, θ' άφήση άσφαλώς μια τουφεκή άνάμνησι στην καρδιά των γυναικών. ένώ άν μείνει λίγα άζωια στον κινηματογράφο, θά τον θυρωθι πια το κοινόν που δέν θά συγκινήται δέθμα από τις αισθηματικές περιπέτειες ενός γηραιού κοιμηνομένου κυρίου...

Το περίεργο όμως είναι ότι πέρασαν έξη χρόνια από τότε πού ο Μανζού δήλωσε για πρώτη φορά ότι σκέπτεται ν' άποσπώθι από τον κινηματογράφο χωρίς ν' άποφασίση να πραγματοποιήση την άποφασί του. Έξαφανίζεται λίγο καιρό άπ' την όθνη και ύστερα επανέχεται σ' αυτήν περισσότερο εύδάθετος και δονήσι από κάθε άλλη φορά...

Τελευταία, έκανε δυό δόλοκληρα χρόνια να πιστήσι το πού του σέ σούντιο. Μήπως έλαβε την όριστική άπόφασι να μη ξαναπαίξη πάλι κινηματογράφο; Η πολυπληθείς άνά τα πέρατα του κόσμου θαυμάστριές του άρχισαν ν' άνησυχούν... Μα η άνησυχίς τους έλε άδικαιολόγητες. Ο 'Αδόλφος Μανζού ένεφανισθή και πάλι, πρίν από δυό μήνες, στα σούντιο της Παραμούντι και γράφει τώρα ένα κωμωυγιο φίλι, το όποιο θά είναι και το τελευταίο του, όπως έδήλωσε στους δημοσιογράφους. Έξείνιο όμως κωμωυγι με δυσαυστία το κριφάλι τους...

Με την ευκαιρία της επανεμφανίσεως του, ο Μανζού θεώρησε καλό να δημοιογήση θόρυβο γύρω από το όνομά του, για να φρεσκάρη την άνάμνησι του στη μνήμη του κόσμου. Και για να το έπιτύχη αυτό, άρχισε να εκθέτη διά του τύπου πρωτότυπες θεωρίες και προσωπικές γνώμες, πού συζητούνται σήμερα με πάθος στο Νέο Κόσμο. Οι Άμερικανοί είναι πρόθυμοι να ληιομοήσουν την οικονομική κρίσι πού δέρνει τον τόπο τους για να σχολιάσουν μια πράξι ή μια γνώμη ενός δημοφιλέως άστερος.

Στην άρχή ο 'Αδόλφος Μανζού κήρυξε άμεύλιτο πόλεμο κατά του πούρου.

—Θά πάω να καπνίσω πούρο, —έλε στους δημοσιογράφους— έπειδή αυτό το είδος του καπνίματος δέν είναι διόλου ευγενικό και καταστρέφει την κοιμηρή εμφάνισι ενός καθώς πρέπει κυρίου.

Άν ή πίτα δέν δίνει στον άντρα τόνο άδοτηρότητος και ένεργητικότητος, άν ένα λεπτό ταίγαρο γίνεται στόλισμα στα περιποιημένα δάχτυλα ενός κοιμφού κυρίου, το πούρο, το χοντρό και άκαλλίσθητο πούρο, μπορεί—κατά τη γνώμη του Μανζού—να καταστρέψη με τον άχαρο όγχο του την όφραία έντύπασι πού προσέχει ένα καλοφωτισμένο κοστούμι, μια προσεχτική χωρίστρα, μια καλοδιαλεγμένη γραβάτα... Ο 'Αδόλφος Μανζού, ο άνθρωπος πού άνέθεσε την τελειότητα του ντυσίματος και της κοσμικής γενικά εμφάνίσεως σέ περιωπή τέχνης και έπιστήμης, φρονη έτι φράνει μια παρωμική άντιαισθητική λεπτομέρεια, για να καταστρέψη ένα άρμονικό σύνολο...

Σ' αυτό το όγγμα στηριζόμενος, άποφασίσε να έξοστρακίση το πούρο από τα χείλη όλων των άνδρων πού θέλουν να είναι κοιμοί!

***

Γύρω από την πρωτότυπη αυτή θεωρία του Μανζού γίνεται σήμερα πραγματική μάχη μεταξύ των καπνιστών της Άμερικης. Στην πόλεμο αυτόν έλαβαν μέρος, μεταξύ άλλων, και οι έργοστασιαρχάι των πούρων, καταλαβαίνοντας ότι άν επικρατήσουν ή άπόψεις του σημαθητικού καλλιτέχνη—πού θεωρείται άλάνθαστος διατηρήσι στα ζητήματα καλού γούστου—άποτελέσματα θά είναι καταστρεπτικά για τις έπιχειρήσεις τους...

Τι τον ενδιαφέρουν όμως το Μανζού ή διαμαρτυρίες και τα παράπονα των έργοστασιαρχών, άφοι από τη μέρα πού έξεφράσθη τόσο κατηγορηματικά έναντίον του πούρου, πήρε χιλιάδες γράμματα από παντοειμένους γυναίκες πού τον ευχαριστούν θερμότατα για την

έκστρατεία πού άνέλαβε κατά των μιστηών πούρων, πού θρωμίζον το σπίτι με το βαρύ καπνό τους!...

Όταν ο Μανζού είδε ότι έπιασε καλά ή θεωρία αυτή και ότι άρχισε και πάλι να δημοιογήται θόρυβος γύρω από το όνομά του, πήρε ύψος σφιγγός και, με μυστηριώδες χαμόγελο στα χείλη, άνήγγειλε ότι απροσέχως θά μιλήσει και για τις γυναίκες, έπι τη βάσει παρατηρήσεων πού έκανε κατά τη μακρά και ένδοξη σταδιοδρομία του και σαν καλλιτέχνης και σαν Δόν Ζουάν.

Χαίλασιός κόσμου στην Άμερική. Νέα άναστάσις—μεγαλίτερη και από την πρώτη, γιατί το ζήτημα αυτό ένδιαφέρει τις άντιποσώπων του ώφραίου φύλου, ή όποιες κατέχουν άριστα την τέχνη να σπώνουν τον κόσμο στο ποδάρι, όταν συζητείται ένα θέμα πού τις ένδιαφέρει άμέσως. Πρόκει όμως να διολογήσουμε ότι, στην προκειμένη περίπτωσι, δέν είχαν άδικο ν' άναστατούθην ή γυναίκες! Δέν είναι μικρό πράγμα ν' άποφασίση ο τρωμερός αυτός κατακτητής γυναικίον καρδών να μιλήσει για το ώφραίο φύλον. Ποιός άλλος, εκτός από τον 'Αδόλφο, είναι περισσότερο κατάλληλος να μιλήσει για το μυστήριο της γυναικίως ψυχής; Και ποιός άλλος θά είχε, με την ευκαιρία αυτή, ν' άναφέρει άνάμνησις πού ένδιαφερόμενος από τον άνθρωπο αυτό, πού πέρασε δόλοκληρη τη ζωή του με τη συντροφιά χαριτωμένων γυναικών;

***

Ίδου τι έλε ο Μανζού για το σοβαρό αυτό ζήτημα:

—Πούδ πρίν κατακτήσω τον πλούτο και τη δόξα, τον καιρό πού ήμουν άκόμα φτωχός και άσημος, και δοκίμασα άλλεπάλληλες άποτυχίες σ' όλες τις προσπάθειές μου ν' αναδειχθώ, με είχαν φωτίσει τι έπρεπε να κάνη ένας άντρας για να κερδίση την καρδιά μιας γυναίκας. Όγκανοι ύδατον πέρασαν κάτω από τις γέφυρες, από την έποχή εκείνη, μα ποτέ μου δέν δοκίμασα να άμυαλιστώ το πού άστατο πράγμα του κόσμου: την καρδιά μιας γυναίκας... Και τώρα, ύστερ' από τους τρεις γάμους πού έκανα—και ο τελευταίος μου είναι με την Κάρεν Μόρλεϋ—σέ ηλικία σαράντα έξη έτών, έξκαλουθώ να έχω πάντοτε τη γνώμη πού είχα και όταν ήμουν παλληκάρι, ότι δηλαδή ή καρδιά της γυναίκας είναι πού άσύλληπτη και από ένα σύννεφο... Όστόσο, ή γυναικεία ψυχή προκαλούσε και προκαλεί πάντοτε το ένδιαφέρον μου. Ο γυναικίως χαρακτήρ με σκανδαλίζε πάντοτε. Τα καριόματα των γυναικών, άλλοτε παράξενα και άκατανόητα και άλλοτε προκλητικά, μ' άφίνουν και σήμερα κατάπληκτο, έπειδή δέν μπορώ να τά έξηγήσω...

Όφρείλο όμως να εάς διολογήσω, ότι άνέκαθεν τραβούσαν περισσότερο την προσοχή μου ή γυναίκες πού πάθραν τουλάχιστον τά είκοσι όχτω, παρά ή δειλές και διατακτικές δεσποινίδες. Πιστεύω μαζύ με τον Μπαζάλ, ότι ή γυναίκα δέν μπορεί να μάθη ν' αγαπά πρίν πατήσι τα τριάντα χρόνια. Σ' αυτή την ηλικία, ή γυναίκα άρχίζει να άποκτά προσωπικότητα, έκείνη την ίσοροφία χαρακτήρος και τη γοητεία των τρόπων, πού μιάς θέλγουν περισσότερο και από μια κλασσική όμορφιά... Φρονώ ότι δέν είναι δύσκολο να έχη μια γυναίκα όμορφιά. Το δυσκολότερο είναι να έχη μια γυναίκα να καιλιεγήση τα θέλγητρό της. Χάρις, όμορφιά και έξυπνάδα. Όταν μια γυναίκα συγκεντρώνει τά τρία αυτά χαρίσματα, μπορομε να πούμε γι' αυτήν ότι άποτελει τον ίδανικό τύπο γυναικός...»

Ο 'Αδόλφος λοιπόν έχει, καθώς βλέπετε, σοβαρές γνώμες για τη γυναίκα, πού μαρτυρούν ότι μολονότι δέν πέρασε ζωή και τόσο φρόνημη, δέν παρεσίρηθη από τά έπιφανειακά θέλγητρα των γυναικών, αλλά κατώρθωσε να διακρίνη ποιά είναι τά αιώνια στοιχεία πού αποτελούν τη δύναμι και το μεγαλειό των άντιπροσώπων του ώφραίου φύλου. Η αλήθεια τώρα είναι ότι ή παραπάνω δηλώσεις του καλλιτέχνη άπεροήτεσαν πολλούς άρρενας θαυμαστάς του, οι όποιοι περίμεναν ν' άκούσουν... καζανοβικές περιπέτειες. Ένθουσιάζανε όμως τις γυναίκες, έπειδή τις κολακέψανε στον έγωισμό και στο φιλότιμό τους... Ποιός μπορεί ν' άρνηθι, ότι ο 'Αδόλφος Μανζού είναι πραγματικός Δόν Ζουάν και ότι ξέρει τι πρέπει να πη και να κάνη για να συγκινήση τη γυναικεία καρδιά;

Η τρίτη και τελευταία (;) σύζυγος του Μανζού, Κάρεν Μόρλεϋ.